

Nr 196.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående provisorisk avlösningsförstärkning åt vissa befattningshavare i statens tjänst; given Stockholms slott den 19 februari 1937.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 19 februari 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter:

Vid framläggande i årets statsverksproposition av finansplanen för nästa budgetår anförde jag att, då den löne reglering som nu är under utredning inom 1936 års lönekommitté icke kunde föreläggas 1937 års riksdag, hade det, särskilt med hänsyn till de mindre gynnsamt ställda grupperna av stats-tjänare, syntts skäligen att provisoriskt genomföra en löneförbättring. Hela

kostnaden för denna provisoriska avlöningsförstärkning till den del, den icke hänförde sig till affärsverken, hölls i budgetförslaget samman under sjunde huvudtiteln, där i avbidan på särskild proposition i ämnet framställning gjordes om beräkning för ifrågavarande ändamål av ett förslagsanslag å 8 miljoner kronor. Vid beräkning av överskotten å statens affärsverksamhet för budgetåret 1937/1938 togs vidare i statsverkspropositionen hänsyn till den kostnadsökning, vilken vid genomförandet av den ifrågasatta provisoriska avlöningsförstärkningen skulle inträda.

Sedan ärendet nu undergått erforderlig beredning inom finansdepartementet, anhåller jag att få framlägga detsamma till Kungl. Maj:ts prövning.

Frågan om en allmän revision av de avlöningsförfattningar, som leda sitt ursprung från den år 1919 för de s. k. kommunikationsverken och senare inom större delen av statsförvaltningen efter enhelliga principer genomförda löneregleringen, har länge varit aktuell. En överarbetning av gällande bestämmelser uppdrogs på sin tid åt 1928 års lönekommitté. De av kommittén utarbetade förslagen, som framlades år 1930, blevo aldrig genomförda. Detta berodde främst därpå, att rådande budgetläge ej ansågs tillåta utgifter av den storleksordning, som ett förverkligande av lönekommitténs förslag enligt verkställda beräkningar skulle medföra. När de statsfinansiella förutsättningarna sedermera förbättrats, har arbetet på en revision av gällande avlöningsförfattningar återupptagits. Sålunda har Kungl. Maj:t den 24 april 1936 tillsatt en kommitté, 1936 års lönekommitté, med uppdrag att verkställa revision av gällande avlöningsbestämmelser för befattningshavare vid den nyreglerade civila och militära statsförvaltningen i huvudsaklig överensstämmelse med av föredragande departementschefen närmare angivna riktlinjer.

Enligt de lönekommittén meddelade direktiven omfattar kommitténs arbete jämväl en omprövning i ett sammanhang av lönesättningen för de statsanställda såväl mot bakgrunden av de löner som tillämpas utanför statsförvaltningen som ock med hänsyn till avvägningen mellan olika befattningshavargrupper inbördes. En dylik realprövning — vilken icke vidtagits av 1928 års lönekommitté — har synts påkallad ej minst i betraktande av att utvecklingen på den enskilda arbetsmarknaden medfört fortgående förskjutningar i löneläget för olika tjänstemanna- och arbetargrupper. Bland övriga spörsmål, vilka enligt direktiven böra bli föremål för kommitténs övervägande, må här nämnas frågan om särskilda lönetillägg för löntagare med försörjningsplikt för barn. En dylik differentiering av lönerna efter behovsprincipen hade avvisats av 1928 års lönekommitté.

Arbetet inom 1936 års lönekommitté har bedrivits i forcerat tempo. Detta har skett i överensstämmelse med de önskemål om skyndsamhet i utredningsarbetet som uttalats vid anmälan av ärendet inför Kungl. Maj:t och som angivits särskilt motiverade av att lönereglingsfrågan genom den ekonomiska krisens inverkan blivit uppskjuten på ett sätt, som icke varit avsett. Det har emellertid på grund av uppgiftens omfattning ej visat sig möjligt att ännu nå resultat ägnade att läggas till grund för förslag till riksdagen. Jag torde

i detta sammanhang få i korthet redogöra för hur långt arbetet inom löne-kommittén för närvarande fortskridit.

Enligt vad jag inhämtat, bedrivs arbetet med vissa huvudfrågor inom två sektioner av kommittén. Den ena sektionen, med vilken representanter för kommunikationsverkens och allmänna civilförvaltningens lönenämnder samt statskontoret samarbeta, har att med utgångspunkt från 1928 års lönekommittés förslag till allmänt avlöningsreglemente samt däröver avgivna utlå-tanden verkställa överarbetning av gällande avlöningsreglementen för den ci- vila statsförvaltningen samt framlägga förslag till avlöningsbestämmelsernas utformning utom beträffande löneplanen m. m. Det denna sektion åvilande grundläggande arbetet är nu i huvudsak slutfört. Den andra sektionen har att verkställa utredning och utarbete preliminärt förslag beträffande löner- nas dyrortsgradering jämte därmed sammanhängande frågor. De omfattan- de statistiska utredningar, som äro nödvändiga till underlag för ett stånd- punktstagande till sistnämnda spörsmål, ha medfört, att arbetet inom sek- tionen ännu ej lett till utformade förslag.

För att ett underlag skall erhållas för realprövningen av den statliga lö- nenivåns höjd ha åtgärder vidtagits bland annat för införskaffande av sta- tistiskt material ägnat att belysa lönenivån utom statsförvaltningen dels för förvaltningspersonal och därmed jämförliga anställningshavare i tjänste- mannaställning, dels ock för vissa grupper av arbetarpersonal. Bearbetnin- gen av detta material är ännu ej avslutad.

Slutligen må nämnas att jag, jämlikt bemyndigande, den 27 november 1936 anmodat vissa personalorganisationer att utse representanter för att samråda med kommittén rörande dels lönesystemets allmänna utformning och andra frågor av principiell innebörd inom kommitténs arbetsområde, dels ock avfattningen av detaljbestämmelserna i blivande nya avlöningsför- fattningar, i den mån dessa bestämmelser angå befattningshavare i allmän- het. Överläggningar mellan kommittén och de av organisationerna utsedda representanterna skola inledas inom den närmaste tiden.

Med hänvisning till ovissheten om den tidpunkt då en på de av 1936 års lönekommitté verkställda utredningarna grundad lönereglering kunde ge- nomföras, ha från ett flertal grupper av befattningshavare i statens tjänst ingivits framställningar om provisorisk avlöningsförstärkning.

Sålunda ha *Sveriges statstjänstemannanämnd* och *trafiktjänstemännens riksförbund* hemställt om åtgärder för beredande av provisorisk avlönings- förbättring åt statens befattningshavare samt om att representanter för de stora statstjänstemannaorganisationerna måtte bliva satta i tillfälle att i den- na angelägenhet förhandla med av Kungl. Maj:t utsedda ombud. I skrivel- sen föreslås, att nuvarande dyrtidstillägg ersättas med rörliga tillägg och att den äskade provisoriska löneförbättringen beredes statstjänstemännen genom att detta tillägg i erforderlig mån höjes. I anledning av denna framställ- ning har den till Sveriges statstjänstemannanämnd anslutna organisationen *svenska officersförbundet* anhållit, att såvitt möjligt vissa av förbundet fram-

förda synpunkter på officerskårens avlöningsförhållanden måtte beaktas i samband med framläggande av förslag om provisoriska lönetillägg. Framställningar ha jämväl inkommit från *svenska underofficersförbundet*, som hemställt om att förslag måtte föreläggas riksdagen, att ett provisoriskt lönetillägg om 300 kronor å samtliga dyrorter skall utgå till beställningshavare i lönegraderna 1—4 i löneplan Uo och 1—6 i löneplan C officersavlöningsreglementet, samt från de *högre statstjänstemännens Skåneförbund*, som hemställt om provisoriskt tillägg motsvarande sista av vederbörande tjänsteman åtnjutna ålderstillägg.

I gemensam skrivelse till Kungl. Maj:t ha *svenska järnvägsmannaförbundet*, *svenska postmannaförbundet*, *Sveriges lokomotivmannaförbund* och *statstjänarnas centralorganisation* föreslagit provisoriska lönetillägg med lika belopp å samtliga dyrorter, nämligen till

befattningshavare till och med 4 löneklassen	240 kronor per år,			
» i 5—12 löneklasserna	300 » » » och			
» » 13—16 »	240 » » »			

samt att ifrågavarande lönetillägg jämväl skola utgå till de befattningshavare i statens tjänst, för vilka avlöningsbestämmelser utfärdas av Kungl. Maj:t eller vederbörande statsverks eller statsförvaltnings styrelse. Olika lokala organisationer ha uttalat sin anslutning till detta förslag. Av *statens vattenfallsverks tjänstemannaförbund*, *Trollhättan*, har yrkats att den löneökning som enligt sistnämnda förslag avsetts för 13—16 löneklasserna utsträcker sig att omfatta löneklasserna 13—19.

Svenska järnvägarnas kontorspersonalförbund har givit uttryck åt den förhoppningen, att de provisoriska lönetilläggen måtte avvägas så, att samtliga tjänstemän komma att beröras av riksdagens beslut i frågan och att därvid de principer, vilka ligga till grund för löneskalans byggnad i fråga om ordinarie lön, icke helt brytas vid fastställandet av den provisoriska tilläggslönen. Till belysande av vad förbundet närmast syftar till, har förbundet uppställt följande skala för tilläggslörens avvägning:

för löneklasserna	1— 4	kronor	240	per år
»	»	5—11	»	300 » »
»	»	12—15	»	330 » »
»	»	16—19	»	360 » »
»	»	20—23	»	390 » »

O. S. V.

Framställningar om tillfällig löneförbättring ha inkommit jämväl från *försvarsväsendets underbefälsförbund*, från *försvarets civila tjänstemannaförbund* samt — under särskilt framhållande av de med tjänstgöringen i Norrland förenade olägenheterna — från *tjänstemän i Umeå med omnejd*.

Försvarsverkets civila personals förbund har hemställt, att stallpersonal m. fl. vid statens hingstdepåer och stuteri måtte inbegripas i blivande förslag till lönereglering för statens befattningshavare och att i avvaktan på dylik

lönereglering ifrågavarande personal måtte erhålla provisoriskt lönetillägg med 300 kronor per år.

Föreningen kvinnor i statens tjänst jämte ett antal andra kvinnliga tjänstemannaföreningar, slutligen, ha i gemensam skrivelse hemställt dels om att — utan avvaktan på en definitiv lönerereglering — den nu i avlöningsreglementena för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk tillhörande den civila statsförvaltningen och för tjänstemän vid postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk förefintliga bestämmelsen, att kvinnlig befattningshavare icke äger rätt att åtnjuta lön enligt högsta löneklassen inom vederbörande lönegrad, måtte upphävas, dels ock därom att tjänstepensionsunderlaget för de kvinnliga befattningshavarna vid den civila statsförvaltningen måtte med ändring av den år 1934 antagna bestämmelsen härom fastställas till samma belopp, som gäller för manliga befattningshavare inom respektive lönegrader.

När det på grund av arten och omfattningen av de problem som för närvarande äro under utredning inom 1936 års lönekommitté icke visat sig möjligt att till årets riksdag framlägga förslag om lönerereglering för befattningshavare i statens tjänst, aktualiseras frågan huruvida förutsättningar föreligga för den provisoriska avlöningsförbättring, varom olika personalgrupper gjort framställning. Varje provisorium måste medföra en förskjutning av förutsättningarna för lönefrågornas fortsatta handläggning, som kan försvåra deras lösning. Ett villkor för att en provisorisk avlöningsförbättring skall kunna övervägas är att den av lönekommittén verkställda realprövningen skäligen kan väntas visa, att en viss höjning av den statliga lönenivån med hänsyn till utvecklingen inom övriga delar av arbetsmarknaden eller av andra skäl framstår såsom motiverad. Kommitténs undersökningar ha ännu ej fortskridit tillräckligt långt för att på dem skulle kunna byggas bestämda slutsatser i detta avseende. Med hänsyn till den allmänna ekonomiska utvecklingen efter genomförandet av föregående allmänna lönerereglering anser jag mig emellertid kunna utgå ifrån, att vid den kommande lönereregleringen förutsättningar skola visa sig föreligga för en förbättring av löneläget.

Under sådana förhållanden synes det icke uteslutet att överväga en provisorisk avlöningsförstärkning. Men tydligt är att ett sådant provisorium måste utformas med försiktighet, om man vill ha säkerhet för att det icke i praktiken lägger hinder i vägen för ett fritt bedömande av den kommande lönereregleringen. Detta krav på försiktighet medför, att varje provisorisk förbättring måste hållas inom en trängre ram än som vid en mera definitiv reglering kan övervägas. I det förslag, som nu framlägges, ha därför också från olika håll framförda önskemål endast i begränsad utsträckning kunnat tillmötesgåas.

Om ett provisorium överhuvud nu kan övervägas, är det givetvis, emedan det synes skäligt att snarast möjligt bereda någon förbättring åt de grupper av befattningshavare, vilkas ställning får anses vara den minst gynnsamma. Det kan därför synas naturligt att *tillämpningsområdet* för en provisorisk

avlöningsförstärkning begränsas till de lägre liggande delarna av löneskalan. Emellertid möta både ur praktiska synpunkter och av billighetsskäl svårigheter för en dylik begränsning. Jag har därför stannat vid att föreslå, att avlöningsförstärkningen skall omfatta hela löneskalan enligt de till kommunikationsverkens lönesystem hörande avlöningsreglementena. Även viss icke-ordinarie personal samt vissa grupper befattningshavare, som — ehuru de icke inordnats i kommunikationsverkens lönesystem — åtnjuta nyreglerad lön, torde böra bli delaktiga av den provisoriska avlöningsförstärkningen. Jag återkommer i det följande till denna fråga.

Även om jag alltså icke funnit mig böra förorda en begränsning av avlöningsförstärkningen till de lägre löneklasserna, anser jag dock skäligt, att anställda med de absolut taget lägsta lönebeloppen i främsta rummet tillgodoses genom förstärkningen. Vid provisoriets utformning har jag därför icke ansett mig kunna följa förslagen om i huvudsak proportionella tillägg till den utgående lönen. I stället synes det mig skäligt att *fasta lönetillägg* skola utgå, på det sättet differentierade, att de sättas något högre för de lägre delarna av löneskalan än för de däröver liggande.

Vid avvägandet av de belopp, varmed nämnda tillägg böra utgå, har jag stannat för att föreslå, att tillägg till och med 12:e löneklassen i den i 1921 års avlöningsreglemente för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, intagna löneplanen och motsvarande löneklasser i de övriga löneplanerna utgår med 180 kronor och i övrigt med 120 kronor, allt för år räknat. I vissa fall, där en betydande del av avlöningsförmånerna utgår i naturaförmåner, synas dock beloppen böra undergå skälig reducering.

Om av angivna skäl behovssynpunkten skjutes i förgrunden, kan det emellertid icke förnekas, att en differentiering av de provisoriska tilläggen allenast med hänsyn till lönebeloppens absoluta storlek lämnar åtskilligt övrigt att önska. Det är ingalunda klart, att en tjänsteman i något högre löneställning alltid är i mindre behov av löneförbättring än en tjänsteman i något lägre löneställning. Bortsett från andra mera svårbedömbara omständigheter är det framför allt den olika stora försörjningsplikten, som här är avgörande. Hur starkt detta förhållande tvingar sig fram till uppmärksamhet, så snart behovssynpunkten överhuvud taget tillåtes spela en roll vid bedömandet av lönefrågor, framgår av det förslag till provisorisk löneförbättring från en rad stora tjänstemannaorganisationer, för vilket redogörelse förut lämnats. Den principiella uppfattningen i nämnda förslag är uppenbarligen, att de lägre inkomstklasserna äro i större behov av lönetillägg än de högre. Men för löneklasserna 1—4 föreslås likväl ett lägre tillägg än för löneklasserna 5—12, synbarligen — fastän ingen motivering lämnas — med tanke på de olikheter i ålder och försörjningsplikt, som anses föreligga.

Det synes sålunda motiverat att i en provisorisk avlöningsförbättring, vars form främst bestämmes av hänsyn till behoven, även inrymma förslag

om tillägg, differentierade efter försörjningsplikt. Att dylik försörjningsplikt icke är uttömd med försörjningsplikten mot barn, och att *lönstillägg efter barnantal* endast på ett ofullkomligt sätt ge uttryck åt det som eftersträvas, hindrar inte, att dylika tillägg måste anses för det viktigaste steget och det enda, som utan mycket ingående undersökningar kan tagas. Även i detta fall gäller emellertid det förut sagda om den försiktighet, som kräves vid utformningen av ett provisorium. Om storleken av barntilläggen — såsom jag vill förordna — sättes till 120 kronor för barn under 16 års ålder och föreslås utgå för högst tre barn, innebär detta sålunda inte någon uttalad mening om vad som kan anses skäligt vid en kommande utformning av ett system, där verklig hänsyn tages till familjeförsörjningen.

Den fråga, som på detta sätt upprullas, är av vittgående betydelse. Den har upprepade gånger varit föremål för överväganden och alltid framkallat livliga meningsbyten. Inte minst i samband med de kvinnliga statstjänarnas krav på »lika lön» har frågan om försörjningsplikten spelat en roll, då det tyngst vägande argumentet för olikhet i löneställningen alltid varit uppfattningen om mannen såsom familjeförsörjare. Jag behöver icke erinra om att hela komplexet av frågor rörande familjens ställning och det allmännas möjligheter att främja familjebildning och en bättre vård om barnen, under senaste tid tilldragit sig växande uppmärksamhet. Ett klart ställningstagande från statsmakternas sida har tidigare icke ägt rum. Det uppskötts vid den senaste mera ingående behandlingen i riksdagen år 1925 med hänvisning till en förestående omläggning av löneplanen i samband med avveckling av dyrtidstilläggen. Denna omläggning har länge låtit vänta på sig. Den är nu föremål för utredning inom 1936 års lönekommitté. I dess uppdrag ingår också att överväga frågan, om i statens lönesystem hänsyn bör tagas till de anställdas försörjningsplikt. Det är här uppenbarligen i väsentlig grad en fråga om huru den allmänna opinionen både bland de statsanställda och bland medborgarna i övrigt ställer sig till en differentiering av lönerna efter försörjningsplikt, och huruvida statsmakterna äro villiga att godtaga den ökning av det allmännas utgifter, som otvivelaktigt måste följa. Förslaget om en provisorisk avlöningsförstärkning, som utformats i främsta rummet med hänsyn till olika löntagares behov, kan väntas skapa ökad klarhet i dessa hänseenden. Ett principiellt avgörande i ena eller andra riktningen vid innevarande års riksdag skulle vara till väsentlig ledning för lönekommittén vid dess fortsatta arbete.

Enligt vad jag förut angivit bör provisorisk avlöningsförstärkning tillkomma envar tjänsteman, å vilken något av de till kommunikationsverkens lönesystem hörande avlöningsreglementena äger tillämpning. Avlöningsförstärkningen bör vidare tillkomma befattningshavare vid någon av de förvaltningsgrenar, nämnda avlöningsreglementen omspanna, vilken åtnjuter lön såsom tjänsteman å extra stat eller såsom extra ordinarie tjänsteman enligt av Kungl. Maj:t fastställd löneplan eller i egenskap av extra tjänsteman eller aspirant enligt av Kungl. Maj:t fastställd löneplan eller enligt lönegrad eller löneklass, som av Kungl. Maj:t särskilt bestämts. Därjämte bör vikarie å or-

dinarie tjänst med rätt att uppbära samtliga de med tjänsten förenade avlöningsförmånerna äga rätt till provisorisk avlöningsförstärkning.

Ytterligare några grupper befattningshavare böra bliva delaktiga av den provisoriska avlöningsförstärkningen. Jag syftar då i första hand på universitetsprofessorerna m. fl., vilkas avlöningsförhållanden nyreglerats utan att de likväl inordnats i kommunikationsverkens lönesystem. Visserligen underkastades dessa tjänstemäns löneställning vid nyregleringen en självständig värdering. Avlöningarna bestämdes dock med hänsyn till samma prisnivå som lagts till grund för de övriga löneregleringarna. Även beställningshavare, å vilka avlöningsreglementet den 11 maj 1928 (nr 128) för fast anställt manskap vid försvarsväsendet är tillämpligt, åtnjuta — ehuru de icke inordnats i kommunikationsverkens lönesystem — nyreglerad lön, vars storlek torde komma att påverkas av lönekommitténs allmänna omprövning av lönesättningen för de statsanställda, och torde därför icke böra ställas utanför den nu ifrågavarande löneförbättringen. Undantag synes dock böra göras för ogifta beställningshavare, vilka räkna kortare tjänstetid än tre år. Ofta äro dessa ännu elever i underbefälsskolor. Av motsvarande skäl, som angivits i fråga om manskapet vid försvarsväsendet, torde löneförbättringen jämväl böra tillkomma kvinnlig sjukvårds- och ekonomipersonal, som uppbär lön enligt löneplan K i kungörelsen den 22 juni 1928 (nr 215) med avlöningsbestämmelser för vissa civila och civilmilitära icke-ordinarie befattningshavare vid försvarsväsendet.

Provisorisk avlöningsförstärkning skulle i enlighet härmed utgå bland annat till tjänstemän, som uppbära i vederbörande avlöningsreglementen bestämda arvoden. Övriga arvodesbefattningar torde enligt min mening få ställas utanför den provisoriska avlöningsförstärkningen. Även om i vissa sådana och även andra fall skäl skulle kunna anföras att utsträcka rätten till provisorisk avlöningsförstärkning, måste dock beaktas, att betydande svårigheter skulle uppkomma att rättvist avgränsa dessa fall från andra, där avlöningsförstärkning ej bör ifrågakomma, samt att en sådan anordning skulle nödvändiggöra svåröverskådliga och komplicerade bestämmelser. Inom ramen av tillgängliga medel böra emellertid verken vara oförhindrade att, där så enligt principerna för här framlagda förslag kan befinnas av omständigheterna påkallat, bereda befattningshavare, som icke äger rätt åtnjuta provisorisk avlöningsförstärkning, såsom kompensation härför avlöningsförbättring med skäligt belopp.

Det må till slut framhållas, att provisorisk avlöningsförstärkning icke bör tillkomma befattningshavare å indragningsstat utan tjänstgöringsskyldighet. Då vidare den provisoriska avlöningsförstärkningen är avsedd utgöra ett tilllägg å samtliga nuvarande löneförmåner, synes dyrtidstillägg ej böra utgå å densamma.

De beräknade kostnaderna för den provisoriska avlöningsförstärkningen framgå av följande sammanställning, utvisande i avrundade tal kostnadernas fördelning å riksstatens huvudtitlar samt å de affärsdrivande verken.

	Fast löne- tillägg Kronor	Barntillägg Kronor	Summa Kronor
Andra huvudtiteln	210,000	110,000	320,000
Tredje »	31,000	17,000	48,000
Fjärde »	1,360,000	930,000	2,290,000
Femte »	1,210,000	430,000	1,640,000
Sjätte »	32,000	18,000	50,000
Sjunde »	740,000	370,000	1,110,000
Åttonde »	143,000	134,000	277,000
Nionde »	140,000	70,000	210,000
Tionde »	230,000	160,000	390,000
De affärsdrivande verken	6,260,000	3,230,000	9,490,000
Summa	10,356,000	5,469,000	15,825,000.

Därest lönerogleringar under nästa budgetår genomföras för lärare vid läroverk m. fl. statliga läroanstalter samt för lärarpersonalen vid folkskoleväsendet, böra dessa befattningshavare vid regleringarnas ikraftträdande bliva berättigade uppbära provisorisk avlöningsförstärkning. Kostnaderna härför, vilka kunna beräknas till 3,200,000 kronor, äro icke medtagna i sammanställningen. Frågan torde vid ett senare tillfälle komma att upptagas av chefen för ecklesiastikdepartementet i samband med framläggandet av förslag till nämnda lönerogleringar.

Utgifterna för den provisoriska avlöningsförstärkningen torde beträffande befattningshavare vid de affärsdrivande verken och statens pensionsanstalt böra bestridas från de medel, av vilka verkets utgifter i övrigt bestridas. I fråga om befattningshavare vid väg- och vattenbyggnadsstyrelsens väg-, bro- och vägtrafikinspektion och vid vägorganisationen i länen böra utgifterna utgå av statens automobilskattemedels fond, i fråga om befattningshavare vid stuteriväsendet från stuteriväsendets fond och i fråga om befattningshavare vid försäkringsinspektionen från försäkringsinspektionens fond. Bcträffande andra befattningshavare böra kostnaderna bestridas från anslag under de olika huvudtitlarna. Förslag om anvisande av dylika anslag torde i detta sammanhang böra föreläggas riksdagen. Vad angår åttonde huvudtiteln torde emellertid anslagsfrågan vid ett senare tillfälle få anmälas av chefen för ecklesiastikdepartementet.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:tt måtte föreslå riksdagen

dels medgiva, att provisorisk avlöningsförstärkning åt vissa befattningshavare i statens tjänst må i huvudsak efter av mig föreslagna grunder under budgetåret 1937/1938 utgå enligt de närmare föreskrifter, som meddelas av Kungl. Maj:t;

dels till provisorisk avlöningsförstärkning åt vissa befatt-

ningshavare i statens tjänst för budgetåret 1937/1938 anvisa såsom förslagsanslag

under andra huvudtiteln	kronor	320,000
» tredje »	»	48,000
» fjärde »	»	2,290,000
» femte »	»	1,640,000
» sjätte »	»	50,000
» sjunde »	»	1,110,000
» nionde »	»	210,000
» tionde »	»	390,000;

dels ock besluta, att utgifterna för den provisoriska avlöningsförstärkningen skola bestridas:

beträffande befattningshavare vid de affärsdrivande verken och statens pensionsanstalt från de medel, av vilka verkets utgifter i övrigt bestridas,

beträffande befattningshavare vid väg- och vattenbyggnadsstyrelsens väg-, bro- och vägtrafikinspektion och vid vägorganisationen i länen från statens automobilskattemedelsfond,

beträffande befattningshavare vid stuteriväsendet från stuteriväsendets fond,

beträffande befattningshavare vid försäkringsinspektionen från försäkringsinspektionens fond, samt

i fråga om andra befattningshavare från de anslag i riksdagen, som äro avsedda för provisorisk avlöningsförstärkning.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

G. MacDowall-Pihlström.